عدم خصوصیت «هفت» در مبنای جواز قرائت به مرادف

در جزوه تواتر نقل الاجماع علی تواتر القرائات السبع در صفحه ششم بودیم. در صفحه ششم فرمودند:

> و الشهید الثانی أجاب عمّا اشکل علی الرازی کما سمعت بأنّه لیس المراد بتواترها أنّ کلّ ما ورد من هذه السبع متواتر بل المراد انحصار المتواتر الآن فیما نقل من هذه القراءات، فإنّ بعض ما نقل عن السبعة شاذّ فضلاً عن غیره کما حقّق فی محلّه من أنّ هذا الشأن، انتهی[1]

عرض کردم این فرمایش ایشان ظاهراً مربوط به حدائق می‌شود. قبل از حدائق ما چیزی پیدا نکردیم.

شاگرد: بنابراین که این سبعة احرف باطل بوده و مرادف خوانی باشد، این هفت، چه وجهی دارد؟

استاد: اگر شما روایات مقدمه تفسیر طبری را نگاه کنید، اینها متخذ از آن روایات است. یعنی آنها از لسان روایات به این صورت برداشت کرده‌اند که «نزل علی سبعة احرف» یعنی راحت باشید. نه اینکه خصوص هفت مرادف بیاورید. یعنی در تلاوت به معنا و نقل به معنا، راحت باشید. چرا؟ چون «ای رب وسّع علی امتی، نزل القرآن علی سبعة احرف».

شاگرد: پس می‌توان گفت که هفت، عدد کثرت است.

استاد: بله، تلقی آنها به این صورت است. هیچ وقت نمی‌گفتند که هفت مرادف داریم.

در این مسیری مباحثه می‌کردیم، هر بحثی برای ما تازه بود، البته یک ثلث آن، دو ثلثش نشد، هر مبحثی که برای ما تازه بود، در فدکیه یک عنوانی برای آن می‌زدم و فایلی برای آن باز می‌شد. برخی از آنها خودم یادم نیست. این چیزی که شما فرمودید،سیرش بین صاحب، اول درگیری و بعد هم افراط و تفریط را عرض کردم.

چیزهایی که فعلاً در ذهن طلبگی من مطرح است را خدمت شما عرض می‌کنم. پس شهید ثانی فرمودند: «اجاب علیه‌السلام اشکل»، این را از حدائق نقل کرده بودند که عبارت حدائق را می‌خوانیم. فقط قبل از آن نکته‌ای را عرض می‌کنم. مصحف مصباح زاده را هفته قبل عرض کردم. می‌خواستم دو نکته را بگویم که در آخر جلسه بود و برخی از آقایان تشریف برده بودید. من عرض کردم از کار زیبای آقای مصباح زاده، این بود که در این مصحف انتشارات جاویدان، «سلام علی الیاسین» بود. طاهر خوشنویس و کسانی که مصاحف مشارقه را می‌نوشتند، آن را مانند «الیاس» می‌نوشتند. یعنی می‌نوشتند «سلام علی الیاسین». اما مصاحف مغاربه و همچنین خط عثمان طه

که الآن خیلی رایج است و احیاء همان مصاحف قبلی است، کاملاً به‌صورت «ال یاسین» است. یعنی «ال» از «یاسین» جدا است. لذا نافع می‌خواند «آل یاسین». آقای مصباح زاده نه مثل «الیاس» نوشتند و نه مثل عثمان طه «ال یاسین». ایشان «لام» را به‌صورت درشت و گرد نوشتند، بعد «یاء» در «یاسین» را بالای لبه گرد «لام» گذاشتند. این از نظر خط خیلی جذاب و خوب است. هر دو اسامان دادند. هم جدا بودن لام را رساندند که به‌صورت بزرگ نوشتند. هم اتصال آن را اسامان دادند که یاء را به آن چسباندند.

---

[1] مفتاح الکرامة فی شرح قواعد العلامة (ط- جماعة المدرسين) ج ۷ ص ۲۱۸

بازبینی #1
ایجاد شده 29 آوریل 2024 14:12:24 توسط ... .
به روزرسانی شده 29 آوریل 2024 14:13:55 توسط ... .